

zákonu a bylo v tomto směru usnesení v odpor vzaté změnití a usnesení prvního soudu obnoviti. Také v druhém bodě jest stížnost oprávněna. Rekursní soud zaujal nesprávné stanovisko, považuje závazek, uložený společníkům podle čl. XXII odstavec druhý společenské smlouvy, že přejímají podle poměru svých kmenových vkladů částku dědicům zemřelého společníka vyplacenou, za plat stejné povahy jako příplatky § 72 zák. o společnostech s ručením omezeným. Ustanovení o převzetí částky dědicům zemřelého společníka vyplacené jest docela logicky zařazeno ve smlouvu, která v první větě čl. XXII. společenské smlouvy ustanovuje, že podíly jsou nezděditelné, a která v čl. XXIX. nestanoví, že smrt jednoho společníka jest důvodem ke zrušení společnosti. Úmrtím některého společníka octlí by se takto druzí společníci před úkolem, zda se má společenský kmenový kapitál snížit o závodní podíl zemřelého společníka, který obsahuje nejen podíl na zisku, nýbrž i kmenový vklad, k čemuž by bylo zapotřebí změny společenské smlouvy. Tomuto rozhodnutí vyhýbá se společenská smlouva docela prakticky ustanovením, srovnávajícím se s předpisem § 75 odst. 2 cit. zákona, že společníci ostatní přejímají podle poměru svých kmenových vkladů částku dědicům zemřelého společníka vyplacenou. Jest tedy jejich dodatečný příspěvek pouze platem ke kmenovému kapitálu, jaký zákon sám i v jiných případech připouští. Ustanovuje totiž v § 70 zák. o spol. s r. o., že společníci přispívají k náhradě vkladu kmenového, který nebyl zaplacen společníkem k tomu povinným a který nemohl býti prodejem závodního podílu kryt, a dále v § 83 zmíněného zákona, že společníci přispívají k úhradě kmenového kapitálu, jestliže některý společník neprávem obdržel nějaký plat od společnosti a jestliže se současně též zmenšuje kmenové jmění. Již v zákoně samém jsou tedy ustanovení, která ukládají společníkům závazky, o nichž při uzavírání smlouvy nic určitého společníkům není známo a při nichž obsah platební povinnosti jest docela neurčitý.

Čís. 539.

Ustanovení smlouvy o společnosti s r. o., že na změně předmětu podniku může se usnésti absolutní většina, odporuje zákonu.

(Rozh. ze dne 8. června 1920, R I 344/20.)

Rejstříkový soud povolil zápis společnosti s r. o., jejíž smlouva stanovila v § 14: »Ku změně společenské smlouvy jest třeba tříčtvrtinové většiny odevzdaných hlasů. Změna předmětu podniku, jak označen jest ve smlouvě společenské, vyžaduje však pouze absolutní většiny odevzdaných hlasů.« Rekursní soud vyhověl stížnosti finanční prokuratury a nařídil společnosti, by ve lhůtě, již určí rejstříkový soud, uvedla § 14 společenské smlouvy v soulad s ustanovením § 50 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák., jinak že bude z rejstříku vymazána. Důvody: § 14 smlouvy společenské svým ustanovením, že na změně předmětu podniku, označeného ve společenské smlouvě, může se usnésti absolutní většina odevzdaných hlasů, odporuje předpisu § 50 odstavec první zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák., neboť, ačkoli § 50 odstavec třetí cit. zák. stanoví, že ku změně předmětu podniku, označeného, ve společenské

smlouvě, jest zapotřebí jednohlasného usnesení, pokud není ve společenské smlouvě »jinak« stanoveno, jest přece jasno, že toto »jinak« musí se držeti v rámci poměru hlasů, jak ho donucující předpisy, dané prvním odstavcem uvedeného paragrafu, vyžadují povšechně ku změně společenské smlouvy, neboť změna předmětu podniku jeví se dle své podstaty změnou smlouvy společenské v podstatném bodě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu společnosti.

D ů v o d y:

Zákon stanoví zásadně, že změny společenské smlouvy mohou být usneseny jen většinou tří čtvrtin odevzdaných hlasů, a dává silnější výraz individualistickému momentu společnosti s r. o., stanoví dále, že mohou být stanoveny ve smlouvě ještě další požadavky pro její změnu, může tedy být poměr hlasů posunut toliko ve prospěch menšiny, nikoli na její úkor (§ 50, odstavec první zák. o spol. s o. r.). V odstavci druhém a třetím tohoto § stanoví zákon výjimky ze zásady; pro předměty uvedené v odstavci druhém stanoví pouze jednoduchou většinu, a, pokládaje změnu předmětu podniku za nejpodstatnější, stanoví v odstavci třetím jednomyslné usnesení společníků při změně předmětu podniku, ačli nebylo ve smlouvě nic jiného stanoveno. Jak možno jinak ustanoviti, může rozhodovati toliko z á s a d a uvedená v odstavci prvním § 50, a nikoliv výjimka obsažená v odstavci druhém § 50 cit. zák., vztahující se toliko k určitým zvláště uvedeným změnám společenské smlouvy, jež nejsou rázu nejpodstatnějšího. Jest tedy nepochybně, že ustanovení společenské smlouvy, o něž jde, odporuje zákonu.

Čís. 540.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Pro požadovací nárok drobného pachtýře jest lhostejno, zda vlastník pozemku jest tuzemcem, či cizozemcem.

(Rozh. ze dne 8. června 1920, R I 350/20.)

S o u d p r v é s t o l i c e přiznal pachtýři požadovací nárok na pozemek, náležející státnímu občanu belgickému, neuznav za důvodnou námitku jeho, že zákon o zajištění půdy se nevztahuje na příslušníky cizích států. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil. D ů v o d y: V právním poučení ze dne 24. dubna 1920 projevilo ministerstvo spravedlnosti názor, že zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. není opatřením proti cizincům, na něž myslí čl. 249 a násl. mírové smlouvy St. Germainské a čl. 297 a násl. smlouvy Versaillské, nýbrž doléhá na všechny majitele nemovité půdy, pokud se na ně vztahuje, a to bez rozdílu, zdali jsou občany toho či onoho státu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.